

gældende har dog den Pligt i dette Øjeblik at være forberedte paa Løsningen af dette Spørgsmaal. Man kan ikke sammenstille denne Sag med Loven af 1892 Landbohøjskolen vedrørende. Den Gang var der nemlig Tale om store Bygningsforanstaltninger. Og naar Bygningsforanstaltninger vedrørende denne Sag skal gennemføres, maa de ogsaa blive gjort til Genstand for særlig Lovgivning.

Her er talt om, at Sagen skulde gaa ud af Finanslovsforslaget, fordi man ikke skal lovgive paa Finansloven. Dette Princip kan jeg jo i al Almindelighed slutte mig til. Men jeg maa bestemt benægte, at dette har noget som helst med Lovgivning paa Finansloven at gøre; thi deri har det ærede Medlem, som nylig talte (Gunnar Fog-Petersen), fuldstændig Ret, at man vilde ikke kunne angive, hvorledes en saadan Lov egentlig skulde formes. Her er altsaa Tale om, at man paa et bestemt Kursus ved en bestemt Undervisningsanstalt vil foretage en Udvidelse. Jeg spørger da, om nogen nogen Sinde har set en særlig Lovgivning om et saadant Spørgsmaal. Jeg vil endvidere paastaa, at endogsaa det Finanslovsforslag, som vi i disse Dage behandler, indeholder et Tilfælde, der er analogt med det, her er Tale om, og hvis Gennemførelse paa Finansloven altsaa tilstrækkelig tydeligt viser, at denne Post: de 16,000 Kr., bør blive staaende paa Finansloven. Der staar i Betænkningen til Finanslovsforslaget (Tillæg B. Sp. 1199—1200): „Med Hensyn til den teoretiske Fysik maa fremhæves, at dette Fag efter Fakultetets Forslag til en ændret Indretning af Skoleembedseksamen vil faa en udvidet Betydning, og at der til Ansættelse i Stillingen netop nu haves en særlig egnet Videnskabsmand, nuværende Docent, Dr. phil. Niels Bohr“; han forslaas derfor ansat som Professor i teoretisk Fysik. Det er ganske det samme, her foreligger: Forslag om en ændret Undervisningsplan, og paa Finanslovsforslaget søger man nu at gennemføre en Bevilling til en ny Professor, for at en Udvidelse af et Kursus paa Universitetet kan blive gennemført. Det er man ikke bange for. Men drejer det sig om et andet Ministerium, siger man: Nej! Her skal man netop foretage en Udvidelse, og der skal ikke en Gang en ny Professor til, men nogle Assisterter og Docenter; den Sag skal gøres til Genstand for særlig Lovgivning! Det er en Modsætning, som tilstrækkelig klart viser, at Formaalet slet ikke

er at faa denne Sag gjort til Genstand for særlig Lovgivning.

Nej, det forekommer mig, at man skal nævne Tingen ved sit rette Navn og sige, hvorfor dette Ændringsforslag i Virkeligheden er stillet. Ingen vil da bestride, at en Minister, in casu Landbrugsministeren, har Bemyndigelse til at foretage den administrative Handling at resolve, at en ny Undervisningsplan for Landbohøjskolen skal gennemføres. Det er en administrativ Sag, og det har aldrig nogen Sinde været andet. Ministeren har resolveret i denne Sag overfor Landbohøjskolen; og det, man ønsker, naar man nu vil nedstemme denne Bevilling paa 16,000 Kr., er at standse Ministeren i at udøve sin administrative Myndighed, saaledes at Rigsdagen faar denne Myndighed. Det er i Virkeligheden det, der er Tale om. Men saa maa man hellere sige rent ud, at dette er Formaalet. Naar Spørgsmaalet saa er, om det er naturligt at standse Ministeren i Udøvelsen af den ham med Rette tilkommende administrative Myndighed, maa det naturligvis ses ud fra, hvad Betydning man tillægger den foreliggende Sag. Og ingen kan jo bestride — det er i og for sig glædeligt —, at der er en saadan Interesse for Landbrugsundervisningen paa Landbohøjskolen, at Folkets Repræsentanter ønsker at tale med om denne Sag. Men jeg vil bestemt hævde, at saa er det ikke Spørgsmaalet om at lovgive paa Finansloven, det her drejer sig om.

Hvad selve Sagen angaar, maa jeg altsaa udtale, at den er tilstrækkelig gammel og tilstrækkelig gennemdrøftet. Ude paa Landbohøjskolen har vi i Undervisningsraadet beskæftiget os i 5—6 Aar med denne Sag — det kan ikke være Rigsdagen ubekendt —, man ønsker derfor ganske naturligt en Afgørelse. Da Sagen var for, efter at Kommissionsbetænkningen var fremkommet, sluttede den langt overvejende Del af Undervisningsraadet sig til Fler-tallet i Kommissionsbetænkningen, hvorimod et Mindretal, bestaaende af 5 Medlemmer — dertil hører jeg —, med et Forbehold — det nærmere derom staar i de Anmærkninger, som ledsager Finansudvalgets Forslag —, mente, at man ikke skulde kaste dette Kursus paa $1\frac{2}{3}$ Aar bort. Naar jeg for mit Vedkommende tog Afstand fra Kommissionsbetænkningen, var det af to Grunde. For det første, fordi det er mit alvorlige Ønske, at saa mange som muligt faar Del i Landbohøjskolens Undervisning og udnytter saavel de Lærerkæfter som det Materiel, der findes paa